

12. LUKU

UUDEN LUOMUKSEN AVIO- JA MUTTA OIKEUKSIA JA VELVOLLISUUKSIA

Uuden Luomuksen velvollisuuksia — Kaikki yhtä Kristuksessa Jeesuksessa — Tämä ei merkitse yleistä yhteyttä — Mies ja nainen jumalallisessa järjestelyssä — Miehen valta ei saa olla hirmuvalta — Uusien Luomusten avioliitto — Neuvoja Uusille Luomuksille erilaisissa aviollisissa suhteissa — Jos toinen jättää — Omatunto lopullinen koetuskivi — Kuohilaat, neitsyet ja naimattomat — Ainoastaan ”Herrassa” — Vanhempien velvollisuuksia

”Ei ole tässä juutalaista eikä kreikkalaista, ei ole orjaa eikä vapaata, ei ole miestä eikä naista; sillä kaikki te olette yhtä Kristuksessa Jeesuksessa.” ”Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällemme pukeneet. — Gal. 3:28,27

UUSI luomus on alussa ainoastaan äskettäin siinnyt tahto, jolle on luvattu uusi, täydellinen henkiruumis ylösnousemuksessa, jos se havaitaan uskolliseksi Herralle tehdyn liittonsa velvollisuuksille. Sen Rakkauden Laki sitoo sen ennen kaikkea Jumalaan ja velvoittaa oikeaan tottelevaisuuteen Jumalan tahdolle kaikissa asioissa. Sen toinen velvollisuus on tehdä hyvää uuden luomuksen veljille. Kolmanneksi sen velvollisuus on tehdä hyvää kaikille ihmisille, mikäli siihen on tilaisuutta, ja mikäli kaksi ensimmäistä velvollisuutta sallii sen. Vaikka uudella luomuksella, uudella mielellä, ei ole omaa sopivaa ruumista, jonka kautta se voisi toimia ja harjoittaa itseään, se ei ole ilman ruumista, sillä lihallisen tahdon ja luonnollisen mielen jälkeläisenä se käyttää, oikeutettuna omaisuuteen, luonnollisen ruumiin sekä oikeuksia että velvollisuuksia, ruumiin, jossa sen tilapäisesti on asuttava ja jonka kautta se voi ainoastaan ilmaista itsensä.

Vaikka inhimillinen ruumis olisi täydellinenkin kaikin puolin, olisi uudella tahdolla vaikeuksia käyttäessään sitä, koska se on maasta maallinen. Se on sovitettu maallisia olosuhteita varten, ja sen pyrkimykset ja halut ovat maalliset, kuinka puhtaat ja ylevät ne sitten lienevätkin, uuden tahdon aikeitten ja toivomusten taas ollessa innostettuja taivaallisiin, Jumalan sanoman ylenmäärin suurten ja kalliitten lupausten kautta. Niin oli Herramme Jeesuksenkin oikea laita, jonka ruumis oli ”pyhä, viaton, tahraton ja syntisistä erotettu”. Siitä huolimatta oli hän, liittonsa ja niitten ehtojen mukaisesti, joissa uuden luonnon piti kehittyä ja valmistua uutta ruumista varten ylösnousemisessa, pakotettu ristiinnaulitsemaan lihan — vastustamaan sitä, pyhittämään sen, alistamaan ja tekemään sen uudelle tahdolle alamaiseksi. Sen oikeutetut, luonnolliset taipumukset, edut ja toivomuksetkin oli uhrattava milloin ne vaan joutuivat ristiriitaan Isän tahdon, Isän toimenpiteitten ja Isän kaitselmuksen määräämän johdon kanssa, ja ne merkitsivät lihan uhraamista kuolemaan asti välttämättömänä uuden luomuksen täydelliselle korottamiselle Jumalan tasoon ja sen kirkastamiseksi siinä.

Uuden luomuksen alijäsenten, Kuninkaallisen papiston, omatessa epätäydelliset ruumiit, joiden uhri ei kelpaisi Jumalalle niiden tahraisuuden, synnillisyyden ja epätäydellisyyden vuoksi, täytyy ennen kaikkea tulla vanhurskautetuiksi Herransa Jeesuksen uhrin kautta. Hänen sovintonsa ansion kautta peitetään heidän kuolevaisten ruumiidensa synnit ja epätäydellisyydet, joita ei enää lasketa heille, ja siten ovat heidän ruumiinsa

heidän hyväkseen lasketussa suhteessa otolliset uhrina. Apostoli selittää vanhurskauttamisen sanoen, ”Niin minä Jumalan armahtavan laupeuden kautta kehoitan teitä, veljet, antamaan ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi; tämä on teidän järjellinen jumalanpalveluksenne. — Room. 12:1

Kun tämän hyväksemme lasketun vanhurskautetun lihamme uhraaminen tapahtui, silloin sikisimme hengestä ollaksemme Jumalan lapsia — lapsia hengellisessä tasossa inhimillisen tason sijasta. Juuri silloin pyhitetty tahto hyväksyttiin uutena luomuksena ja se alkoi olemassaolonsa, ja sen on nyt kasvettava siinä määrin kuin se on uskollinen Jumalalle ja liitolleen, jonka mukaan on uhrattava kuolevainen ruumis ja sen harrastukset. Sillä tavoin uhrattuna ja kuolleeksi laskettuna Kristuksen kanssa on kuolevaisen ruumiin tultava niin ”eläväksitehdyksi” eli voimalliseksi uuden tahdon (uuden luomuksen) kautta ja niin sen valvonnanalaiseksi, että koko loppuelämää kuvaannollisesti saattaa sanoa ylösnousemuselämäksi. Vaikuttaessaan kuolevaisissa ruumiissa ja niiden kautta, selitetään uusi luomus, uusi tahto, kuvaannollisesti nousseeksi ylös Kristuksen kanssa ja eläväksi nyt ylhäällä olevia asioita varten sekä niitä etsiväksi. — Kol 3:1

Apostoli viittaa tähän uuteen elämään eli kuvaannolliseen ylösnousemiseen, jossa uusi tahto käyttää kuolevaista ruumista Jumalan palveluksessa, sanoen, ”Jos nyt hänen henkensä, hänen, joka herätti Jeesuksen kuolleista, asuu teissä, niin hän, joka herätti kuolleista Kristuksen Jeesuksen, on eläväksitekevä teidän kuolevaiset ruumiinne (antava elämän voimaa) henkensä kautta, joka teissä asuu.” (Room. 8:11) Sen tähden, siinä määrin kuin uusi tahto siten saa valtansa alle kuolevaiset ruumiimme ja käyttää niitä nykyisessä elämässä parhaana ja ainoana korvauksena henkiruumiista, jota emme voi saada ennen ylösnousemista — siinä määrin ei ole sopimatonta pitää uuden luomuksen kuolevaisia ruumiita tilapäisenä korvauksena odotettavista ruumiista.

Koko tämä hyväksemme laskemisen asia on kuitenkin hengellinen ja ainoastaan sen ymmärtävät ja sille antavat arvoa ne, jotka ovat hengestä siinneet ja jotka siten kykenevät katsomaan asiaa Jumalan kannalta. Maailman kannalta katsottuna tämä kaikki on valhetta, epätodellista — ”hulluutta.” He näkevät erotuksen aikeissa, kunniantunnossa ja käytöksessä, mutta he eivät tiedä kuinka heidän on selitettävä se. He tahtovat pitää sitä haaveiluna, kiihkona tai toisia ”pyhempänä” olemisena tai ulkokullailemisena. Emme kuitenkaan voi kieltää, että esiintyy kaikenlaisia uuden luomuksen jäljittelyjä, lustetta, joka ulkonaisesti on nisun kaltaista, mutta on erilaista sydämessä. Uudelle luomukselle ei saa olla yllätys tai pettymys, ettei maailma sitä ymmärrä, vaan sen on muistettava Jumalan selitystä, ettei maailma tunne meitä, niin kuin se ei tuntenut Herraammekaan. Uskollisuuttamme Jumalaa kohtaan koetellaan sillä, että seurattessamme Jeesuksen jälkiä kadotamme niiden luottamuksen, joita rakastamme ja joiden kunnioitusta oikeudella voisimme toivoa. Sen tosiasian, että maailman ystävyys ja sen arvonanto on samaa kuin vihollisuus Jumalaa kohtaan ja uskottomuus vihkiytymisliitolle, täytyy olla määräävä uudelle luomukselle.

Tämä tutkimuksemme koskee uudelle luomukselle, uudelle tahdolle, soveliasta elintapaa ja käytöstä, joka vaikuttaa näissä pyhitetyissä ruumiissa ja niiden kautta, jotka tavalla tai toisella ovat sidotut toisiinsa inhimillisiin olentoihin ja joilla sen kautta on velvolli-

suuksia heitä kohtaan lihan jälkeen. Jumalan tahto on, että uuden luomuksen on pidettävä arvossa kuolevaisen ruumiinsa velvollisuuksia kaikissa oikeissa asioissa – rehellisyydessä, velvollisuuksissa ja edesvastuussa, jotka ovat hänen kuolevaisen lihansa niskoilla. Uusi luomus ei sen tähden nykyisissä olosuhteissa voi tehdä, niin kuin sille olisi mieluisinta kaikissa asioissa, vaan sen täytyy antaa lihan velvollisuuksien johtaa muutamissa asioissa, koska jumalallinen sääntö on ”Ahkeroida sitä, mikä on hyvää kaikkien ihmisten edessä”; ja lisäksi ”Jos joku ei pidä huolta omaisistaan ja varsinkaan perhekuntalaisistaan, niin hän on kieltänyt uskon ja on uskotonta pahempi.” – Room 12:17; 1 Tim. 5:8

Näistä tosiasioista näkyy selvästi, että uudella tahdolla on edessään vaikea tehtävä: 1) olla otollinen Jumalalle lihan uhraamisen täyttämässä; 2) luonnolliseen sukulaisuuteen nähden osata varmasti arvostella, mitä taipumuksia ja vaatimuksia on otettava huomioon; 3) mihin määrin näitä vaatimuksia ja myönnytyksiä on sopivasti sallittava rikkomatta tai purkamatta liittoa, joka merkitsee elämää tai kuolemaa, sillä ”jos me lihan mukaan elämme, niin kuolemme, mutta jos hengellä kuoletamme ruumiin teot, niin saamme elää” – saavutamme lopullisesti täydellisyyden ylönousemisessa. Tässä nousee vielä toinen vaikeus. Liha ei vapaaehtoisesti kuole, vaan se on kuoletettava tahdon, mielen, uuden luomuksen, kautta. Ja kun liha huomaa, että on muutamia näkökohtia eli myönnytyksiä, joita on tehtävä Jumalan tahdon mukaisesti, se on hyvin halukas käyttämään näitä hyväkseen ja vaatii ei ainoastaan suurempia myönnytyksiä kuin on tarpeellista, vaan myös vapautta ja oikeuksia sellaisissakin asioissa, jotka eivät ole velvollisuuksia ja jotka voisivat olla ristiriidassa tehdyn uhriliiton kanssa.

Kuolevaisten ruumiidemme pyrkimys joskus puolustella syntiä ja joskus välttää uhria aiheuttaa uudelle luomukselle usein hämmennystä ja usein tilapäistä kompastelemista, kunnes se aikaa myöten oppii tuntemaan oman lihansa heikkouden ja petollisuuden, ja vähitellen kasvaa armossa ja ylhäältä tulevassa viisaudessa, sekä saavuttaa yhä suuremman taidon ruumiin ”masentamisessa” uuden mielen alamaiseksi. (1 Kor. 9:27) Siten oppii uusi luomus usein katkeran kokemuksen kautta antamaan arvoa Herran sanan selitykselle siitä, että luonnollinen sydän, lihallinen tahto, vaikka se on masennettu eikä sillä ole mitään vaikutusvaltaa, on petollinen ja kavala kaikessa, ja joskus ”ylenmäärin paha”, sekä erinomainen innossaan ja harrastuksessaan kukistaakseen uuden tahdon vallan ja siten hävittääkseen koko uuden luomuksen tehden kaiken siinä aikomuksessa, että vanha luonto (ihminen) elpyisi jälleen ja vaeltaisi lihan, eikä hengen, mukaan.

Tämä ei merkitse yleistä yhteyttä

Herra opettaa meille selvästi apostolin kautta, että hän rakastaa ja suosii yhtä paljon kaikkia uusia luomuksia heidän intonsa ja heidän rakkautensa mukaan häneen ja niihin periaatteisiin, joita hän edustaa, sekä ettei sukupuolen, rodun, värin ym. erilaisuudet merkitse hänelle mitään, kun hän tuomitsee kansansa, arvostelee heitä ja antaa lopullisen palkinnon. Tuntiessaan Isän näkökannan asiassa täytyy kaikkien uusien luomusten omata sama kanta; heidän täytyy pitää kaikkia uusia luomuksia Kristuksessa Jeesuksessa ”veljinä”, täytyy olla ystävällisellä mielellä kaikkia kohtaan – täytyy koettaa palvella kaikkia tietämättä mitään puolueellisuudesta veljien kesken, paitsi sellaisessa tapauksessa kuin Herra itse osoitti, suosissaan ja kunnioittaessaan niitä, jotka osoittivat mitä suurim-

massa määrässä intoa hänen asialleen. Mutta tämä puolueettomuus ja sukupuolen, värin, rodun jne. huomiotta jättäminen kuuluu meille uusina luomuksina ja koskee ainoastaan osaksi kuolevaisia ruumiitamme ja niiden sukulaisuutta toistensa ja maailman kanssa. Sen tähden on uusien luomusten aina pidettävä kiinni säädyllyksestä ja soveliaasta käytöksestä sukupuolten kesken.

Heillä pitäisi todellakin olla suurempi määrä viisautta ja ymmärrystä kuin maailmalla, koska he ovat siinneet terveen järjen hengessä. Heidän on siis tunnustettava, että uusia luomuksia, jotka koettavat vaeltaa hengen jälkeen eikä lihan jälkeen, heille olisi sopivaa olla huoleellisempia kuin maailmallinen, luonnollinen ihminen lihansa heikkouteen nähden ja mitä tulee varovaisuuteen ja maltillisuuteen käytöksessä: säädyllyksessä, varovaisuudessa jne. sukupuolten kesken. Samassa määrässä kuin uusi luomus etsii hengellistä elämää ja siinä määrin kuin se käsittää, että sukupuolitaipumukset sotiivat uuden luomuksen harrastuksia vastaan, samassa määrässä koettaa se pyrkiä enemmän kuin maailma ylipäänsä kulkemaan suoraa polkua jaloillaan ja rakentaa mahdollisimman monta vahvaa varustusta itsensä ja kiusausten välille.

Samaa todistelua sovitetaan rotueroavaisuuksiin. Löytyy hengen sukulaisuus ja yhteys, joka kokonaan eroaa lihallisesta sukulaisuudesta ja yhteydestä. Uskomme, että uuden luomuksen harrastukset ylipäänsä säilytetään sen kautta, että noudatetaan jossain määrin erottautumista lihassa, koska toisen rodun käsitykset, maku, toivomukset, taipumukset jne. ovat enemmän tai vähemmän ristiriidassa toisen rodun käsitysten jne. kanssa; sen tähden säilyttänevät useat inhimilliset rodut luultavasti parhaiten harrastuksensa uusina luomuksina jonkin verran erottautumalla. Tässä ei ole mitään vaikeutta, jos vaan selvästi nähdään ero uuden luomuksen ja lihallisen ruumiin välillä. Samalla tavalla kuin apostolin sanoista tämän luvun alussa ei voisi saada puolustusta miesten ja naisten yhteen ryhmittämiselle, koska he kaikki ovat yhtä Kristuksessa Jeesuksessa, niin ei myöskään pidä luulla niiden merkitsevän eri rotujen yhteensekoittamista. Siitä huolimatta on maali, joka asetetaan eteemme, hengellinen arvonanto ja sukulaisuus sekä velvollisuus kaikkia ja jokaista kohtaan, sekä hengellisissä että maallisissa asioissa.

Mies ja nainen Jumalan järjestelyssä

Apostoli selittää, että ”Kristus on jokaisen miehen pää ja että mies on vaimon pää ja että Jumala on Kristuksen pää.” (1 Kor. 11:3) Tämä on Raamatun johdonmukainen oppi, niin kuin apostoli osoittaa, Jumalan tarkoitus siitä, että miehen piti pitää ohjokset, oli ilmaistu sen kautta, että mies luotiin ensin ja sen jälkeen nainen, erityisenä osana hänestä. Apostoli pohtii juuri tätä asiaa, ja hänen sanansa kuuluvat, ”Hän [mies] on Jumalan kuva ja kunnia; mutta vaimo on miehen kunnia. Sillä mies ei ole alkuisin vaimosta, vaan vaimo miehestä; eikä miestä luotu vaimoa varten [hänen apulaisekseen], vaan vaimo miestä varten [hänen apulaisekseen]. Sen tähden vaimon tulee pitää päässään vallanalaisuuden merkki.” — 1 Kor. 11:7-10

On huomattava, ettei tämä ole todiste siitä sukulaisuudesta, joka sopimuksenmukaisesti on olemassa aviopuolisoiden välillä, vaan laajaperäisempi, sukupuolten väliseen sukulaisuuteen perustuva, joka on sopusoinnussa Jumalan aikomuksen ja luomisjärjes-

tyksen kanssa. Siinä, mitä apostoli tässä sanoo, tai mitä Raamattu muutoin sisältää, ei anneta mitään viittausta, josta saisi sen käsityksen, että mies on hallitsija ja nainen hänen orjansa, niin kuin joskus erehdyksestä ajatellaan; mutta uskoaksemme ei kuitenkaan niiden keskuudessa, joilla on ”Kristuksen mieli.” Jumalan järjestyksessä perhe on nykyisen ajan yhteys, ja jokainen mies on miehuuden iässä oikeutettu perustamaan perheen, jonka vastuunalainen pää ja edustaja hän on Jumalan ja ihmisten edessä.

Miehen valta ei saa olla hirmuvalta

Että johtaminen ei merkitse hirmuvaltaa, selviää apostolin selityksestä, että Kristus on seurakunnan pää ja miehen pää, ja hänen selityksestään edelleen, että Jumala, Isä, on Kristuksen pää. Emme tapaa mitään hirmuvaltaa Pojan yhteydessä seurakunnan kanssa, sen enempää kuin Isän yhteydessä Pojan kanssa. Päänä oleminen merkitsee kuitenkin edesvastuuta, hoitoa, huolenpitoa, järjestystoimenpidettä. Siten teki taivaallinen Isä järjestystoimenpiteen Pojan hyväksi, ja ihana järjestystoimenpide se olikin. On totta, että Jumalan suunnitelman suorittaminen merkitsi kärsimistä ja uhrautumista Pojan puolelta, mutta rakastavainen Isä ei tehnyt suunnitelmaa kovemmaksi ja ankarammaksi kuin oli tarpeellista hänen suuren ja ihmeellisen tarkoituksensa suorittamiseksi, jossa Poika, nyt korkealle korotettuna yli herrauksien, valtojen ja kaikkien nimien, joita mainitaan, on niin kunnioitettu osanottaja. Poika iloitsi omistamastaan etuoikeudesta, saadessaan uhrautua ja olla tottelevainen Isän suunnitelmalle, ja hän iloitsi myös kunniaa, johon hän on päässyt, ja siitä, joka on tuleva. Samalla tavalla johtaa Herra Jeesus myöskin seurakuntaa. Kaukana siitä, että hänen johtonsa merkitsisi hirmuvaltaa meille, merkitsee hänen johtonsa päinvastoin rakkautta, huolenpitoa ja auttavaisuutta, kaikkia uuden luomuksen jäseniä kohtaan. Samalla tavalla ilmaisee miehen valta vaimon ja lasten yli edesvastuuta, erityistä huolenpitoa elättäjänä, suunnittelijana, järjestäjänä, suojelijana, johtajana ja esimerkkinä. Oi, että kaikki isät oikein huomaisivat velvollisuutensa, edesvastuunsa, luonnolliset etuoikeutensa Jumalan järjestelyn mukaisesti, ja että huomattuaan ne, käyttävät niitä oikein, eikä väärin!

Kun ensimmäisessä Mooseksen kirjassa, osana Eeva-äidin kirouksesta eli tuomiosta luemme sanat, ”Mieheesi on sinun halusi oleva, ja hän on sinua vallitseva”, ja tarkastamme, miten sitä on käytännössä seurattu kaikkialla maailmassa, huomaamme sen tulleen hirmuvallaksi monessa kohden, ja että langenneen miehen luonnon ja mielen voimaa usein on käytetty loukkaamaan vaimoa ja lapsia heidän auttamisensa ja virkistytymisen sijasta. Kaikkien hyvien ja jalojen miesten ja naisten täytyy paheksua sellaista asiain tilaa, emmekä voi uskoa muuta kuin että sellainen vallan väärinkäyttö on loukkaavaa ja kunniantonta Luojan silmissä.

Ruumiillisen ja henkisen voiman väärinkäyttö useiden aviomiesten ja isien puolelta on epäilemättä vaikuttanut heidän omaksi onnettomuudekseen ja rodun perinpohjaiseksi huonontumiseksi; sillä vaikka naisella on luonnollinen taipumus kunnioittaa päätä ja totella sitä, minkä pitää oikeudenmukaisena valtana (”halu” miehensä puoleen), ovat kuitenkin johtajavallan loukkaaminen ja monet huonot esimerkit huomattavassa määrin heikentäneet sitä, joka oli ja joka vielä on naisen luonnollisen taipumuksen perustuksena. Koska välttämättömyys on pakottanut naisen puolustamaan itseään hirmuvallan ja itse-

kyiden epäoikeutettuja vaatimuksia vastaan, on yleinen tulos ollut koko suvun huonontuminen, niin että kun yleisesti tunnustetaan luonnollinen ja raamatullinen järjestys, eivät miehet sen enempää kuin naisetkaan tiedä, miten heidän on suhtauduttava yhteiskunnallisten asiain nykyiseen sotkuiseen ja säännöttömään tilaan.

Tämän johdosta huomaamme usein langenneiden miesten pyrkivän valtaan ja johtoon, johon heillä ei ole vähääkään pätevyyttä, aikomuksella käyttää sitä väärin itsekkäissä tarkoituksissa, samalla kun he eivät voi käsittää ja antaa arvoa omalle vallalleen ja edesvastuulleen perheen suojelijana. Näemme myös naisen turmeltuneena ja itsekkäänä, valmiina kapinoimaan, ei ainoastaan järjetöntä ja sopimatonta johtoa vastaan, vaan myös valmiina vastustamaan jokaista esitystä eli tarjoumista sekä tinkimään ja riitelemään sen johdosta, ja tahtomatta olla perheen elättäjä, hän koettaa siitä huolimatta suoraan tai välillisesti anastaa vallan kodin päältä sekä saada itselleen päätösvallan perheeseen ja sen varoihin nähden. Missä ikänä nämä olosuhteet, jotka ovat ristiriidassa Jumalan tarkoituksen ja järjestelyn kanssa, leviävät, tuottavat ne ennemmin tai myöhemmin enemmän tai vähemmän katkeria hedelmiä, kuinka viisailta tai välttämättömiltä ne joskus näyttänevätkin. Vanhurskauden rauhan hedelmät saavutetaan ainoastaan Jumalan luonnollista järjestystä seuraamalla. Mainittakoon, että tällainen hätä on välttämätön asiain nykyisessä tilassa; että itsekkäät miehet rikkovat Jumalan järjestyksen ja tarkoituksen siteet, ja että itsekkäät naiset tekevät samoin, mistä seuraa, että hänen langenneet lapsensa eivät koskaan voi käsittää sitä rauhaa, järjestystä ja siunausta, jotka oli määrätty täydelliselle ihmiselle, ja että ainoa huomattavissa oleva parannuskeino Aadamin lankeamisesta aiheutuneille perhevaikeuksille ja Jumalan suunnitelman syrjäyttämiseksi on ennalleenasettaminen. Tässä olemme samaa mieltä Herran rukouksen kanssa ja yhdymme sydämeštämme siihen – ”Tulkoon sinun valtakuntasi; tapahtukoon sinun tahtosi myös maan päällä niinkuin taivaassa!”

Emme nyt tarkastele mahdollisuutta järjestyksen saattamiseksi ihmiskunnan sekasortoön, vaan uuden luomuksen erityistä järjestelyä ja elämänkulkua suhteessa kotiin, perheeseen jne., sekä toisen velvollisuuksia toista kohtaan miehenä ja vaimona, vanhempina ja lapsina. Meille olisi vallan sopivaa tarkastaa tätä asiaa otsakkeella ”Kristittyjen miesten ja naisten velvollisuuksia ja sitoumuksia”, ellei sana kristitty olisi kadottanut niin paljon alkuperäisestä merkityksestään, että sillä nykyään tarkoitetaan ketä henkilöä tahansa, joka ei ole juutalainen tai pakana. Oikeastaan sana ”kristitty”, joka ilmaisee Jeesukseen Nasaretilaiseen uskovaa ja häntä seuraavaa, liittyy ainoastaan uuteen luomukseen. Koska eroavaisuus on niin yleinen, niin tavallinen, tahdomme tarkasti erottaa tosi pyhitetyt eli vihkiytyneet uutena luomuksena.

Apostoli esittää selvästi, että aviollinen sukulaisuus ihmiskunnan keskuudessa on Jumalan järjestelyn kautta aiottu olemaan kuvana sukulaisuudesta Kristuksen ja seurakunnan, hänen morsiamensa, hänen ruumiinsa, välillä. Puhe on hyvin selvää: ”Vaimot, olkaa omille miehille alamaiset niinkuin Herralle; sillä mies on vaimon pää, niinkuin myös Kristus on seurakunnan pää, hän, ruumiin vapahtaja. Mutta niinkuin seurakunta on Kristukselle alamaisten, niin olkoot vaimotkin miehille kaikissa alamaisten. Miehet, rakastakaa vaimojanne, niinkuin Kristuskin rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä alttiiksi sen edestä, että hän sen pyhittäisi, puhdistaa sen, vedellä pesten, sanan kautta, saadak-

seen asetetuksi eteensä kirkastettuna seurakunnan, jossa ei olisi tahraa eikä ryppyä, eikä mitään muuta sellaista, vaan joka olisi pyhä ja nuhteeton. Samalla tavoin tulee myös miesten rakastaa vaimojansa niinkuin omia ruumiitaan; joka rakastaa vaimoansa, hän rakastaa itseänsä. Sillä eihän kukaan koskaan ole vihannut omaa lihaansa, vaan hän ravitsee ja vaalii sitä, niinkuin Kristuskin seurakuntaa; sillä me olemme hänen ruumiinsa jäseniä. Sen tähden mies luopukoon isästänsä ja äidistänsä ja liityköön vaimoonsa, ja ne kaksi tulevat yhdeksi lihaksi. Tämä salaisuus on suuri: minä tarkoitan Kristusta ja seurakuntaa. Mutta myös teistä kukin kohdaltaan rakastakoon vaimoan niinkuin itseänsä; mutta vaimo kunnioittakoon miestänsä.” — Ef. 5:22-33

Se tosiasia, että esikuvalliset avioliitot ylipäänsä ovat niin epätäydellisiä ja niin epätydyttäviä, ei kumoa ajatusta siitä, että avioliitto oli aiottu esikuvaksi; monet israelilaisten uhreistakin olivat epätäydellisiä ja epätydyttäviä, mutta olivat siitä huolimatta esikuvia oikeasta uhrista. Uuden luomuksen on annettava enemmän arvoa esikuvalliselle, maalliselle avioliitolle ja sen erityisille velvollisuuksille ja edesvastuulle arvonantonsa perustuksella Kristuksen ja hänen seurakuntansa välisestä vastakuvallisesta yhteydestä. Siltä kannalta katsottuna huomaa jokainen kristitty mies mahdollisimman parhaimman esimerkin velvollisuuksistaan ja edesvastuustaan vaimoan kohtaan Herran huolenpidossa seurakunnasta ja kaikesta, mikä on sen parhaaksi ajallisessa ja hengellisessä, nykyisessä ja tulevaisessa suhteessa, aina siihen asti, että hän uhrasi elämänsä sen puolesta. Samoin huomaa vaimo, mikäli hän käsittää seurakunnan velvollisuudet ja edesvastuun Herraa kohtaan, korkeamman ihanteen vaimon velvollisuudesta miestään kohtaan ja sukulaisuudessa häneen hänen apulaisenaan. Mutta emme voi odottaa, että kukaan muu kuin se, jolla on Kristuksen mieli, voi erottaa tätä erityistä sukulaisuutta ja sen oikeaa soveltamista. Sen tähden, kehottaessamme kaikkia, jotka tekevät avioliittosopimuksen, mahdollisimman tarkasti toteuttamaan jumalallista ihannetta, sanomme siitä huolimatta, ettei kukaan muu voi käsittää ja antaa arvoa sekä sovelttaa kaikkia niitä periaatteita ja ihanteita, jotka kuuluvat tähän esikuvaan, kuin se, joka on siinnyt hengestä — uusi luomus — koska ainoastaan hänellä on Kristuksen mieli.

Huomautettakoon, että koska kaikki ihmisrodun yksilöt eivät ole langenneet samassa määrin, ei ole niinkään harvinaista, että vaimolla on paremmat ominaisuudet sekä mieleen että sydämeen nähden, kuin hänen miehellään. Silloin nousee kysymys, Tulisiko heidän sellaisen asiointilan vallitessa harkita, että eikö sellaista suuremmilla lahjoilla, arvostelukyvillä ja taidolla varustettua vaimoa olisi pidettävä perheen päänä ja miestä apulaisena? Me vastaamme, Ei. Jumalallinen järjestys jätettäisiin huomiotta sellaisessa avioliitossa, sillä kenenkään naisen ei pitäisi mennä naimisiin miehen kanssa, joka on häntä itseään ala-arvoisempi luonteeltaan ja lahjoiltaan — sellaisen kanssa, johon hän ei sopivalla tavalla voisi katsoa ylös, niin kuin pänsä puoleen; eikä kenenkään miehen pitäisi mennä naimisiin itseään etevämmän naisen kanssa. Eikä myöskään pidä sellaista, joka on tullut uudeksi luomukseksi Kristuksessa Jeesuksessa, valjastaa epätasaisen ikeen alle sellaisen kanssa, joka vielä on maasta maallinen, olkoonpa sitten kuinka ylevämielinen ja kunnianarvoisa henkilö tahansa. Se, että uuden luomuksen on mentävä naimisiin ”ainoastaan Herrassa”, on neuvo, jota ei pidä hyljätä, ja sen syrjäyttäminen on tuottanut vakavia vaikeuksia monelle Herran kansasta.

Uusien luomusten avioliitto

Kuitenkin kun on kerran astunut aviosäätyyn, on liian myöhäistä katua, eikä Jumalan lapsella ole muuta neuvoa kuin aivan yksinkertaisesti täyttää avioliittositoumus, kirjaimellisesti ja henkisesti, kykynsä mukaan. Jos molemmat ovat uusia luomuksia ja heidän liittonsa on sopiva, ei ole minkäänlaisia vaikeuksia kummallakaan puolella kodin sopivaa järjestystä määrättäessä; siitä huolimatta on huolellisesti otettava huomioon sopusointu luonnollisiin taipumuksiin ja kauneusaistiin nähden. Omaten Kristuksen mielen on toskristityn miehen rakastettava vaimoaan ja muistettava, että hän on sitoutunut hellästi hoitamaan häntä, vaalimaan ja pitämään huolta hänestä ei ainoastaan hänen aineellisista tarpeistaan, vaan myös virkistämään hänen sydäntään ja tunteitaan. Sellaisen miehen ei pidä luulla, että hän on täyttänyt velvollisuutensa pitämällä huolta tarpeista ja hyvinvoinnista elatukseen, vaatteisiin ja suojelukseen nähden, vaan hänen on tunnustettava velvollisuudekseen pitää huolta myös vaimonsa henkisistä, siveellisistä ja hengellisistä tarpeista. Hän ei saa tyytyä siihen, että hänen vaimonsa aika kokonaan kuluu perhevelvollisuuksissa ja huolissa, vaan hänen on kykynsä mukaan koetettava kehittää hänen sydäntään ja mieltään, käyttämällä johtaja-asemaansa perheessä järjestääkseen sen asioita niin, että vaimolla on tarpeellista aikaa hengelliseen kanssakäymiseen ja totuuden tutkimiseen. Sellainen mies ei saa muun inhimillisen perheen mukaisesti unohtaa, että itsekkyyks on suuremmassa tai pienemmässä määrässä pesiytynyt hänen kuolevaiseen lihaansa, ja että hänen uutena luomuksena on oltava varuillaan, ettei tämä taipumus herätä hänessä ankaruutta tai toisten loukkaamista, etenkin vaimoaan ja lapsiaan kohtaan, jotka ovat lihaa hänen lihastaan ja luuta hänen luistaan.

Perheen johtovalta, jota sillä tavoin harjoitetaan edistämään niiden parasta, jotka ovat sen hoidettavia, johtamalla, neuvomalla jne. sekä pitämällä huolta heille tarpeellisista asioista, on kaukana hirmuvallasta. Eikä rakkauden henki sellaisessa miehessä jätä huomioon ottamatta hänen vaimonsa hyväksymistä ja paheksumista tai hänen sopivalla tavalla annettua neuvoaan. Hänen on tunnustettava se tosiasia, että täydellisen Aadamin omatessa kaikki miehuuden ominaisuudet, merkitsi Eevan erottaminen (miehestä) näiden ominaisuuksien jakamista; hänen on myös myönnettävä, että vaikka mielen- ja ruumiinvoima Jumalan järjestelyn kautta jäi miehelle määräten hänet sen kautta perheen pääksi, on siitä huolimatta luonteen ominaisuuksia, joita nainen erityisesti omaa. Nöyryys, joka kuuluu rakkauden henkeen, estää häntä olemasta sokea niiden arvokkaiden ominaisuuksien suhteen, joita Luoja antaa naissuvulle, ja hän tunnustaa, että hänen päänsä ja sydämensä omine ominaisuuksineen tarvitsee täydentyä juuri niillä ominaisuuksilla, joita luonnostaan erityisesti on naisella. Siinä määrin kuin hänellä on ”terveen järjen henkeä,” hän haluaa sen tähden vaimonsa apua, hänen myötävaikutustaan, hänen käsityksiään, hänen rakkauttaan, ja antaa niille suurta arvoa.

Vaimon neuvon kysyminen ei aina ole samaa kuin totella hänen käsityksiään; miehen on punnittava, tarkastettava, mietittävä ja päätettävä ottamalla asianmukaisesti, kohtuudella ja hyväntahtoisesti huomioon vaimon tunteet. Johdon edesvastuu on miehellä eikä hän saa karttaa sitä. Se on Jumalan käsky, osa hänelle uskotusta taloudenhoidosta, josta hänet lopulta kutsutaan tekemään tiliä.

Samoin ei vaimollakaan, joka on uusi luomus ja joka on mennyt naimisiin Herrassa, käytettyään sopivasti harjoitettua arvostelukykyään ja joka siten on joutunut soveliaan yhteisikeen alle, pitäisi olla suurtakaan vaikeutta käsittää niitä velvollisuuksia, edesvastuita ja oikeuksia, jotka kuuluvat hänen asemalleen lihan jälkeen. ”Vaimo kunnioittakoon miestä”, sanoo apostoli. Hänen ei saa odottaa, että ulkopuolella olevat nuhtelevat häntä hänen puutteellisuudestaan vaimona miestä kohtaan; hän ei myöskään saa odottaa, että hänen miehensä huomauttaa ajattelevansa, ettei vaimo kohtele häntä asianomaisella kunnioituksella, sopusoinnussa avioliittosopimuksen ja Raamatun esitysten kanssa, mikäli ne koskevat vaimon velvollisuuksia. Päinvastoin pitäköön huolta, koettaessaan käsittää vaimon velvollisuuksia ja edesvastuuta, että hän kunnioittaa miestä ja tunnustaa, ettei sen vähempää tarkoiteta avioliittolupauksella Raamatun mukaan — merkitköön se sitten mitä tahansa maailmalle ja vaihteleville inhimillisille käsityksille. Kunnioitus miestä kohtaan merkitsee paljon ja koskettelee todellisuudessa kaikkia elämän suhteita, sekä vaikuttaa jokaiseen ajatukseen, sanaan ja työhön kodissa ja sen harrastuksissa.

Apostoli Pietari kiinnittää huomion samaan asiaan vähän eri tavalla sanoen, ”Samoin te vaimot, olkaa alamaisia miehellenne... Sillä näin myös muinoin pyhät vaimot, jotka panivat toivonsa Jumalaan, kaunistivat itsensä ja olivat miehillensä alamaiset; niin oli Saara kuuliainen Aabrahamille, kutsuen häntä herraksi.” (1 Piet. 3:6) niin kuin mies, joka kunnioittaa vaimoaan, kunnioittaa itseään, niin kunnioittaa se vaimo itseään, joka kunnioittaa miestä. Mutta miehen kunnioittaminen talouden herrana, mestarina ja päänä, ei ole samaa kuin orjuus, sillä seurakunnalla ei ole orjallinen asema Herran edessä eikä se tunne orjallista pelkoa, vaan rakkaudesta ja uskollisuudesta lähtevää kunnioitusta — ja tämä on esimerkki.

Miehen kunnioittaminen ei merkitse sitä, että vaimo ei käyttäisi arvostelukykyään ja saattaisi miehensä huomioon kiusauksia, vaikeuksia ja kuormia, jotka ovat hänelle liian raskaat jne., mutta hän ei saa esittää käsitystään, toiveitaan ja toivomuksiaan käskävällä, vaan alamaisella tavalla, joka tunnustaa miehen johtoaseman ja pyrkii olemaan onnellinen ja tyytyväinen miehen päätökseen esitettyään hänelle ajatuksensa yhteistä parasta koskevista asioista. Hänen olisi koetettava olla niin varovainen, niin älykäs johtaessaan sellaisia taloudellisia asioita, joita mies on uskonut hänelle, että hän yhä enemmän voittaa miehensä luottamuksen ja kykenee yhä paremmin täyttämään sekä suurissa että pienissä asioissa puolison tärkeitä velvollisuuksia. Ajatus, että hän on apulainen ja haluaa miehensä hyväksymistä, näyttää olevan täydellisesti sopusoinnussa apostolin huomautuksen kanssa, sikäli kuin se koskee seurakunnan omaa tilaa Herran edessä, uskollisuudessa ja toivoen saavuttavansa hänen hyväksymisensä. Mutta niin kuin seurakunnassa Pään, Herran, syrjäyttäminen olisi rikos, missä määrin tahansa työn ja sen harrastusten yhteydessä, niin vaimokin tuntisi, että hänen menettelytapansa olisi rikoksellista ja merkitsisi hänen sitoumuksensa loukkaamista, jos hän koettaa järjestää maallisen kodin syrjäyttämällä jossain määrin hänet, jota on sitoutunut kunnioittamaan perheen päänä.

Jos kaksi uutta luomusta eivät sovi toisilleen ja vaimo ilmeisesti on etevämpi, esiintyy vaikeuksia tehtäviä järjestettäessä. Jos vaimolla on parempi arvostelukyky kodin johdon, rahojen maksamisen, lasten kasvattamisen ym. suhteen, hänellä ei sen tähden kuitenkaan ole vapautta ottaa johtovaltaa perheessä ja käskeä ja johtaa miestä, ikään kuin

tämä olisi hänen lapsensa tai palvelijansa. Sellainen väkivalta Jumalan järjestystä vastaan tuottaisi varmasti hengellistä vahinkoa, jos ei taloudellisissa ja ajallisissa asioissa, ei ainoastaan miehelle vaan myös vaimolle.

Mies kadottaisi sellaisissa olosuhteissa vähitellen senkin vähän miehuuden, mikä hänellä oli, sekä jättäisi yhä enemmän kaikki vaimonsa käsiin ja tulisi yksinomaan hänen aseeseen, hänen orjakseen, pitämään huolta elatuksesta ja tottelemaan hänen käskyjään. Sellainen asema ei olisi edullinen miehelle uutena luomuksena; sellainen hänen lihansa alentaminen vaikuttaisi varmasti epäedullisesti häneen, tekisi hänet alakuloiseksi ja estäisi hänen kasvamisensa armossa, tiedossa ja totuuden palveluksessa. Vaimolle olisi seuraus myös vahingollinen, sikäli kuin väärää polkua seurataan — enemmän tai vähemmän. Äärimmäisessä tapauksessa vaimo — miehen vähitellen antaessa erityisen edesvas-
tuunsa tulla vaimonsa niskoille, tai vaimon vähitellen ottaessa sen miehensä kädestä — tuntee kaiken tämän painon yllään äidin velvollisuuksien ohella; ja hänen koettaessaan olla sekä mies että vaimo, sekä isä että äiti, hänestä varmasti tulee enemmän tai vähemmän liikenainen, enemmän tai vähemmän itsepäinen ja itsetietoinen. Hänen ystävänsä saattavat ihailia hänen osoittamaansa luonteen lujuu-
tta ja pitää hänen asemaansa välttämättömänä — he saattavat rohkaista häntä ja pitää häntä kiitettävänä esimerkkinä tahdonlujuudesta; mutta kukaan ei rakasta häntä niin kuin jos hän olisi kehittynyt tosi naiselliseen ja tosi äidilliseen suuntaan. Lisäksi kehittyisivät lihan ominaisuudet sellaisesta menettelytavasta ja vaikuttaisivat epäedullisesti häneen uutena luomuksena Kristuksessa, ja tietämättään tulisi hän vähemmän hengelliseksi ja itsetietoisemmaksi seurakuntaa koskevissa asioissa.

Ainoa, mitä voi ja on tehtävä tällaisessa epäsuhtaisessa yhdistyksessä uusien luomusten välillä, on, että mies sanoo itselleen: Olen ottanut itselleni vaimon vastoin Jumalan järjestystä. Olen siis asettanut kotini alttiiksi onnettomuudelle. Nyt on ainoa keinoni koettaa parhaan kykyäni mukaan saavuttaa tosi puolison korkein ihanne; niin paljon kuin mahdollista koettaa noudattaa Herran esimerkkiä. Minun on oltava yhä huoleellisempi kaikissa sanoissa ja töissäni, minun tarvitsee yhä innokkaammin etsiä ylhäältä tulevaa viisautta, jotta voisin paremmin täyttää velvollisuuteni tämän perheen päänä, jota varten en tunne olevani luonnostani sovelias.

Vaimon olisi sellaisessa tapauksessa sanottava itselleen: Olen laiminlyönyt Herran jumalallisen määräyksen ja avioliittoni on epäsuhtainen siinä, etten voi kunnioittaa miestäni, vaan tunnen vaistomaisesti, että olen häntä lahjakkaampi. Minun on tehtävä parhaani asiassa. Minun on suoritettava osani uskollisesti, ja siinä määrin kuin huomaan hänet puutteelliseksi, minun tulee koettaa olla hienotunteinen ja rukoilla ylhäältä tulevaa viisautta ymmärtääkseni, kuinka voisin auttaa häntä, nostaa häntä, tehdä hänet jaloksi mieheksi ja lisätä hänen pätevyytään mahdollisimman paljon, jotta rakkauteni ja kunnioitukseni häneen siten lisääntyisivät. Juuri tähän, eikä vähempään, velvoittaa minua avioliittolupaukseni, ja se on uskollisesti täytettävä niin kuin Herralle. Mitä hänen heikkouksiinsa ja hänen niukkaan arvostelukykyynsä tulee, en koeta peittää niitä ainoastaan ulkopuolella olevilta, vaan mikäli mahdollista itseltänikin, ja kun mainitsen niistä miehelleni, olen viittaamatta omiin suurempiin kykyihini tai ilmaisematta niitä. Tahdon odottaa, kunnes hänen omat epäonnistumisensa aikaa myöten suosittelevat hänelle

minun parempaa arvostelukykyäni, jota en kuitenkaan tyrkytä hänelle tai vaadi häntä hyväksymään, vaan ilmaisen sen hänelle aivan yksinkertaisesti ystävällisellä, apulaiselle sopivalla tavalla. Odotan, että hän pianikin kysyy neuvoani ja panee siihen yhä enemmän painoa kaikissa elämän tapauksissa, ja siten kasvamme yhdessä päivä päivältä ja vuosi vuodelta sopusoinnussa Jumalan mallin – Kristuksen ja seurakunnan yhteyden – mukaisiksi. Vaimona tulen siunatuksi viljellessäni nöyryyttä ja alistumista Jumalan järjestelylle, mieheni tulee siunatuksi sen kohottavan vaikutuksen kautta, jonka minä kykenen hänelle antamaan, ja siten saattaa epäsuhte, joka alussa näytti niin epäedulliselta, Herran armon kautta ja seuraamalla hänen sanansa määräyksiä päättyä siten, että se vie meidät molemmat lähemmäksi jumalallista päämäärää, joka apostolin kautta on asetettu eteemme.

Etsikäämme vielä toinen ja erilainen mahdollinen tapaus, nimittäin että kaksi uutta luomusta, jotka lihassa sopivat hyvin yhteen, kenties monivuotisen yhdyselämän jälkeen ovat sopimattomat toisilleen. Sellainen loppu niin suotuisalle alulle merkitsisi, että jompikumpi on kadottanut rakkauden pyhän hengen, jollei kokonaan, niin ainakin hyvin suuressa määrin – että jompikumpi on laiminlyönyt apostolin neuvon ja koko Jumalan määräyksen miesten velvollisuuksista vaimojaan kohtaan ja vaimojen velvollisuuksista miehiään kohtaan. Jos syy on miehen, ja hän lakkaisi pitämästä huolta vaimostaan ja hoitamasta häntä ja hylkäisi hänet joko sydämessään, tunteessaan tai todellisuudessa, se merkitsisi, että hän arveluttavassa määrässä on poikennut Herrasta, hänen henkensä johdosta ja ”ylhäältä tulevasta viisaudesta, joka ensin on puhdas, sitten rauhaisa, lempeä, taipuisa, täynnä laupeutta ja hyviä hedelmiä.” Sellaisissa olosuhteissa emme voi pitää semmoista aviopuolisoa Herran tunnustamana voittajana, ennen kuin hän tekee parannuksen.

Vaikeus saattaa tulla myös vaimon puolelta. Hän saattaa kiivastua, tulla ylpeäksi, luulla olevansa jotain ja vähitellen kadottaa kunnioituksen miestänsä kohtaan; hän voi kenties myös esittää hänet väärässä valossa ja vääryydellä puhua hänestä kaikkea pahaa. Sellainen asiointi osoittaisi erittäin nurjaa sydämentilaa, joka on sangen kaukana siitä, mitä teroitetaan Jumalan sanan kautta, ja se varmasti osoittaa rappeutumista hengellisessä suhteessa, huolimatta siitä, että jokin määrä jumalisuuden ulkonaista muotoa olisi säilynyt. Semmoinen olisi todella hyvin surkeassa tilassa astuakseen taivaallisen Yljän eteen toivomaan hänen hyväksymistään, sillä sellainen menettelytapa maallista ylkää kohtaan ilmaisisi varmasti niukan käsityksen seurakunnan velvollisuuksista Herraansa kohtaan. Jos vaimo olisi uskonon maalliselle puolisolleen, jonka hän on nähnyt, todistaisi se ja merkitsisi uskottomuutta näkymättömälle taivaalliselle Yljälle.

Maallinen sukulaisuus miehenä tai vaimona, toisen puolisoista ollessa uusi luomus kun toinen ei sitä ole, on aiheuttanut toisille paljon päänvaivaa, ja monet ovat siinä asemassa. Silloin kun nuo kaksi maallisessa suhteessa sopivat yhteen, on asia kyllin vaikea ratkaista, mutta silloin kun molemmat sekä ruumiillisessa että henkisessä suhteessa ovat sopimattomat, ovat vaikeudet moninkertaiset. Jos mies on uusi luomus ja vaimolla on maailman henki, pitäisi hänen uskontonsa ja ”terveen järjen henki”, jonka uskonto vähitellen antaa kaikkiin asioihin nähden, ja mielenmaltti, jota uskonto teroittaa kaikissa suhteissa, asteettain kohottaa yhä enemmän hänen arvoaan maallismielisen vaimonsa silmissä – edellyttäen, että hänellä luonnostaan on jalo luonne ja rakastettava mielenlaa-

tu. Miehen hienotunteinen kohtelu, täydellinen omantunnonvapaus, jonka hän on valmis myöntämään vaimolle, hänen oma uskollisuutensa periaatteille myötävaikuttavat kaikki tehdäkseen sellaisen liiton onnelliseksi, paitsi että mies kaipaisi sitä hengellistä yhteyttä vaimonsa kanssa, jolle hän uutena luomuksena antaa suuremman arvon kuin kaikelle muulle yhteydelle. Mutta hänen rukouksensa niin jalomielisen vaimon puolesta, hänen esimerkkinsä ja hänen hienotunteinen tapansa esittää totuutta voittaisivat luultavasti sellaisen vaimon Herralle ja tekisivät hänestä hengellisen samoin kuin luonnollisenkin matkatoverin. Miehen kärsivällisyys ja uskollisuus avioliittovelvollisuuksiinsa nähden saattaisi siten tuottaa hänelle suurenmoisen palkinnon, kun taas vaimonkin uskollisuus periaatteille toisi hänellekin vastaavassa määrässä siunausta ja onnea hänen elämälleen.

Jos vaimo on uuden luomuksen jäsen ja miehellä on maailman henki, ja heillä on hyvä suhde, saattaa asia myös olla verrattain helposti ratkaistu. Jalomielinen mies, vaikkakin hän on maailmallinen, ymmärtää velvollisuutensa vaimon omantunnon vaatimia kohtuullisia harjoituksia kohtaan, ja hänen halunsa, velvollisuutensa mukaisesti, aviomiehenä hankkia vaimolleen sopivia tilaisuuksia henkisessä, siveellisessä ja hengellisessä suhteessa soisi hänelle kaiken mitä hän vaimona saattaa pyytää, paitsi hänen toivomustaan saada miehestä toveri hengellisissä asioissa. Sellaiselle jalomieliselle miehelle, josta puhumme, voisi vaimon uskollisuus Herraa ja miestänsä kohtaan kaikissa elämän velvollisuuksissa lopulta tulla siunaukseksi aiheuttamalla puolison vihkiytymisen Herralle. Vaimolla saattaa mahdollisesti olla hyviä toivomuksia ja kunniantuntoa maallisissa tai uskonnollisissa asioissa, joille hänen puolisonsa ei kykenisi antamaan arvoa, kuinka jalomielinen hän lieneekin luonnollisena ihmisenä. Sellaisessa tapauksessa olisi hänen ajateltava Herran neuvoa kansalleen — olla sävyisiä kaikissa asioissa. Hänen on pidettävä mielessään miehen jalomielisyys ylipäänsä, ja vaikkakaan hän ei tahdo hieroa sovintoa omaatuntoa ja periaatteita koskevissa kysymyksissä, hänen olisi kuitenkin muistettava, että velvollisuuksiin, joita hänellä vaimona on ja jotka Herra hyväksyy, kuuluu vaatimus, että hänen on annettava miehelleen jokin määrä seurastaan. Tämä saattaisi estää häntä, mikä ei ole väärin, käymästä muutamissa seurakunnan kokouksissa, mutta hänen on oltava varuillaan, ettei hän halussaan miellyttää miestänsä loukkaa omaatuntoaan ja rajoita edesvastuutaan ja tottelevaisuuttaan Herraa, taivaallista Ylkäänsä, kohtaan. Hänen on muistettava Herran neuvo, ettemme hylkäisi omia kokouksiamme. Se, mihin tässä kehoitamme, on, että hän on maltillinen, hienotunteinen miehelleen jne., niin että hän jossain määrin jakaisi hänellekin aikaa, antaisi hänelle kohtuullisen osan seurastaan.

Siellä, missä kaksi erilaista ovat saman ikeen alla — toinen, joka ei usko, ja toinen uusi luomus, ja jossa he sen lisäksi ovat epäsopivat toisilleen, niin että vaimo on lahjakkaampi ja mies alakynnessä henkisessä suhteessa jne. — siellä on suhde paljon mutkikkaampi, ja uskovaisen puolelta vaaditaan enemmän viisautta ja armoa. Apostoli kehottaa erityisesti niitä, jotka ovat sellaisessa tilassa, sanoen, ”Älköön vaimokaan, jos hänellä on mies, joka ei usko, ja tämä suostuu asumaan hänen kanssaan, hyljätkö miestänsä... Mutta jos se, joka ei usko, eroaa, niin erotkoon; veli ja sisar eivät ole semmoisissa tapauksissa orjuutetut; sillä rauhaan on Jumala kutsunut teidät. Sillä mistä tiedät, vaimo, voitko pelastaa miehesi? Tai mistä tiedät, mies, voitko pelastaa vaimosi?” — 1 Kor. 7:13-16

Se puoli asiasta, joka uskovaisen velvollisuuden suhteen on selvästi esitetty, on se, että hänen on tehtävä velvollisuutensa ja koetettava kaikilla kunniallisilla ja oikeilla tavoilla säilyttää perheen rauha ja sen yleinen hyvinvointi sekä saada aikaan niin vähän riitakohtia kuin asianmukainen uskollisuus periaatteille ja omalletunnonle sallii. Jos on olemassa todellinen syy eroon, uskovaisen on oltava varuillaan, ettei syy ole hänen. Hänessä asuvan Kristuksen hengen tulee tehdä hänet lempeämmäksi, nöyremmäksi, rauhaisemmaksi, varovaisemmaksi, viisaammaksi, pitkämielisemmäksi, kärsivällisemmäksi, rakkaudellisemmaksi ja paremmaksi päivä päivältä. Kaikki tämä ei kuitenkaan joka tapauksessa täytä tilanteen vaatimuksia. Joskus puoliso, joka ei usko, antaa alhaiselle mielenlaadulle sellaisen vallan, että hän tulee läpeensä kiukkuiseksi; ja niin kuin Jumalan armollinen menettelytapa faaraota kohtaan koitui ainoastaan hänen sydämensä paatumukseksi, samoin saattaa joskus käydä, kun Jumalan henki loistaa hänen lapsissaan parhaimmalla tavalla heidän kykynsä mukaan, kaikissa hengen hedelmissä ja hyveissä, että Jumalan henki heissä saa kokea ainoastaan sitä vihaa, jota pimeydellä on valoa kohtaan ja johon Herra viittasi sanoessaan, että pimeys vihaa valoa, koska se nuhtelee pimeyttä. (Joh. 3:19,20) Sellaisissa olosuhteissa tehtäköön ero, niin kuin apostoli osoittaa, joko sitten maallinen oikeus määrää avioeron tai ei. Missään tapauksessa ei uudella luomuksella kuitenkaan ole vapautta mennä uudelleen naimisiin, jos eroa ei myönnetä, ja sitä sillä perusteella kuin Herramme mainitsee — puolison aviorikoksen vuoksi. — Matt. 19:9

Yllä mainitussa tekstissä apostoli selittää, ”Jos se, joka ei usko, eroaa, niin erotkoon.” Mutta tämän ei saa käsittää merkitsevän sitä, että hyljätylle puolisolle, sen enempää miehelle kuin vaimollekaan, suotaisiin vapaus mennä naimisiin toisen kanssa; se ilmaisee ainoastaan, että uskovaisen on pidettävä hyljättyä tilaa sellaisena elämän tapahtumana, jonka Jumalan kaitselmus sallii ja jonka Jumala yllin kyllin voi johtaa hänen parhaaksensa — ja jos se otetaan sellaisena vastaan, saattaa ilmetä tilaisuuksia, jolloin hän tulee käytetyksi Herran palveluksessa. Vaikka apostoli mitä selvimmin osoittaa, ettei uskovainen saa olla se, joka hylkää, me uskomme, että inhimilliset oikeudet ovat viisaasti ymmärtäneet ja tulkinneet asian päättäessään, että on sellaistaakin hylkäämistä kuin järjestelmällinen hylkääminen — nimittäin, että toinen puolisoista saattaa kokonaan hyljätä toisen, ilman että he ovat ehdottomasti erotetut toistensa seurasta. Vaimo, joka ei usko, voi harjoittaa — ja niin on joskus käynyt — pientä hirmuvaltaisuutta kodissa turmelten siten kaiken kodikkuuden ja tehnyt kodin todelliseksi kiirastuleksi hävittäen miehen uskonnollisen kirjallisuuden ja koettaen tehdä hänelle lukemisen, tutkimisen ja ajattelemisen mahdottomaksi sen kiihottuneen tilan vuoksi, joka on tahallisesti saatu aikaan lasten kesken, jotka äidin vaikutuksesta halveksivat isänsä sanoja ja neuvoja ja kohtelevat häntä arvottomalla tavalla.

Kenties sellainen nainen ei hylkää miestänsä todellisuudessa, vaan halpamielisemmin ehkä pitää edullisempaan käyttää häntä orjanaan, jotta hän nauttisi miehen ponnistusten kautta hankittuja elämän mukavuuksia. Inhimilliset lait ovat tehneet sellaisen menettelytavan samanvertaiseksi hylkäämisen, avioliittolupauksen ja velvollisuuksien hylkäämisen ja elämän asianmukaisten järkevien velvollisuuksien hylkäämisen, kanssa. Sellainen vaimo tulee esteeksi ja vahingoksi, sen sijaan että olisi apulainen. Sellaisessa tapauksessa

uskomme, että aviomies on täydellisesti oikeutettu pitämään itseään hyljättynä ja valmistamaan itselleen oman kodin, johon hän voisi ottaa ne lapsista, jotka eivät ole kokonaan myrkytetyt äidin väärän menettelyn kautta. Miehen velvollisuudet semmoista vaimoa kohtaan ovat jo lakanneet — menettelytapansa kautta vaimo on hyljännyt avioliittosopimuksen; mies ainoastaan suostuu hänen menettelytapansa vaatimukseen. Kuitenkin jos hän joskus katuu, miehen pitäisi olla jalomielinen hairahduksen suhteen antamalla hänelle anteeksi ja rakentamalla perheen asiat jälleen asianomaiselle perustukselle. Tätä neuvoa ei tule ymmärtää niin, että kehittäisimme taipumusta närkästyä helposti ja niin kuin se tukisi kärsimättömyyden tuntemaan itsensä loukatuksi. Rakkaus vaatii, että kaikkea siedettävää kohtelua on kärsittävä ja että jos paha on ollut pahan palkka — sanoin tai töin — on vääryys pidettävä poistettuna ja sovitettuna.

Vastakkaisessa suhteessa saattaa hylkääminen olla miehen puolelta, joka ei usko. Hänen siveellisen turmionsa alhaisuus saattaa tehdä hänestä törkeän tyrannin, joka ei välitä vaimonsa terveydestä tai onnesta ja joka etenkin vihaa hänen uskonnollisia mielipiteitään. niin kuin jo olemme osoittaneet, on sen, joka uskoo, koetettava saavuttaa sen rakkaudesta rikkaan hengen armo, joka antaa kärsivällisyyttä kestävänsä ”kaiken” käytännöllisessä elämässä ja hyötymään siitä, nimittäin sellaisissa olosuhteissa kasvamaan arvossa, antamalla yhä enemmän tilaa Herran hengelle ja sen eri hyveille. Mutta on olemassa raja kaikelle, ja sen rajan yli ei ole oikein mennä. Sen rajan ulkopuolella voisi vaikutus väärämielisen puolison yli olla vahingoksi eikä hyödyksi. Kunkin on itse puolestaan päätettävä, mikä oikeastaan on alistumisen raja sellaisissa olosuhteissa. Uskovaisen oman omantunnon on siinä päätettävä, sen jälkeen kun omatunto on kasvatettu Jumalan sanan, sekä kirjaimen että hengen, kautta. Mikäli armossa kasvetaan, sikäli saattavat koetuksetkin koventua, mutta siinä tarvitaan sitä suurempi kyky kestää sävyisyydellä ja sitä suurempi määrä ”terveen järjen henkeä” määräämään, milloinka vaikeuden ja loukkaamisen sietämättömyyden raja on saavutettu. Armo ylhäältä on tarpeen ja se on luvattu ja sitä on vakavuudella etsittävä sellaisissa olosuhteissa. — Jaak. 1:5

On halpamaisia, epäinhimillisiä aviomiehiä, joilla ei ole oikeaa käsitystä enemmän aviomiehen velvollisuuksista kuin vaimolle kuuluvista vapauksista ja oikeuksistaan, ja joiden ainoa käsitys vaimosta on, että hän on raatava orjatar, parempi kuin joku, jonka hän voisi palkata, tai että hän on halpa korvaus portosta. Sellainen kohtelu aviomiehen puolelta merkitsee hylkäämistä; ja kun Jumalan laki, sellaisena kuin apostoli sen tässä esittää, oikealla tavalla selitetään, uskomme sen olevan täydessä sopuoinnussa inhimillisten lakien kanssa, jotka selittävät, että sellaiselle miehelle on aviomiehen nimi väärä nimitys, että joskin hän joskus on tietoisesti ja todella tehnyt avioliittosopimuksen vaimonsa kanssa, hän on mitä perinpohjaisimmin ja ratkaisevasti rikkonut sen ja on sellaisen kohtelun kautta mitä vakuuttavimmalla tavalla todistanut sen. Sellaisessa tilassa on vaimolla vapaus pitää itsensä hyljättynä ja valmistaa itselleen niin paljon parempi asema kuin hän vaan kykenee järjestämään; mutta hänellä ei ole tämän perusteella, inhimillisten sen enempää kuin jumalallisten lakien mukaisesti, lupaa mennä uusiin naimisiin. Sellaisessa tapauksessa hänen on katsottava Herraan ja odotettava, että hän joko helpottaa hänen tilaansa tai mahdollisesti päästää hänet vapaaksi. Hänen on otettava huomioon lastensa ikä ja mitä keinoja voisi keksiä, sekä heidän että itsensä elättämiseksi,

ja hänen on huolellisesti ja rukouksessa punnittava asianhaarat, ennen kuin askel otetaan. Mutta jos hänen olosuhteensa ovat siedettävät, niin jääköön silloin paikoilleen niin kuin apostoli sanoo, ja eläköön siinä toivossa, että hän osoittamalla sävyisyyden, lempeyden, kärsivällisyyden ja rakkauden henkeä, saattaa uudelleen voittaa miehensä sydämen ja mahdollisesti vielä voittaa hänet Herrallekin.

Olemme käsitelleet tätä asiaa melko laajasti, koska me laajan, yksityisen kirjeenvaihdon perusteella selvästi ymmärrämme, että sangen monet Herran uskollisimmista lapsista elävät aviokärsimysten sulatusuunissa. Ei kenenkään niistä, jotka ovat uuden luomuksen kutsun ehdonalaisia, pitäisi odottaakaan, että nykyinen elämä olisi miellyttävä ja suloinen unelma maalliseen onneen nähden, sillä Herramme selitti erityisesti sellaisista: ”Ihmisen vihamiehiksi tulevat hänen omat perhekuntalaisensa.” (Matt. 10:36) Heidän ei pitäisi hämmästyä, jos heitä vaaditaan kestämään paljon totuuden tähden ja sen kautta osoittamaan uskollisuuttaan Herraa ja hänen sanaansa kohtaan, ja alttiuttaan kestämään kaikki ne tulikuumat koetukset, joita hän näkee parhaaksi sallia heidän kokea, kehittääkseen heissä hengen hedelmiä. Heidän pitäisi sitä paitsi ymmärtää, ettei ole heidän valittavissaan, minkälaisen kuumien kokemusten kautta heitä kehitetään ja valmistetaan ja tehdään soveliaiksi taivaan valtakuntaa varten, vaan heidän on jätettävä koko asia Herran käsiin. Velvollisuutemme on kuitenkin huomauttaa kaikille, jotka sillä tavoin kärsivät, että heidän on syihin perustuvan tutkimuksen ja kehittämisen jälkeen etsittävä jumalallista vapautusta ja tien avaamista heille pakenemaan asioita, jotka ovat heille liian vaikeat kestää. Sehän on Herran kehotuksen ja esimerkin mukaista — Kun teitä vainotaan yhdessä kaupungissa, paetkaa toiseen.” — Matt. 10:23; 2:13; 4:12; 12:15

Omatunto ratkaisevana koetinkivenä

Olemme viitanneet omaantuntoon näiden asioiden yhteydessä, ja voi olla sopivaa huomauttaa tässä, mitä sillä tarkoitamme. Tarkoitamme vakaumusta siitä, mikä on oikeus ja mikä on velvollisuus. Täydellisellä ihmisellä olisi omatunto ehdottomana tienviittana, ja vaistomaisesti hän tuntisi oikeudet ja velvollisuudet, mutta 6000 vuoden lankeamisen aika on vienyt sukumme tilaan, jossa omatunto on varmasti epäkunnossa, nurja väärän käsityskannan tähden. Kristillisen omantunnon perustuksena ovat usko Jumalaan ja hänen tahtonsa hyväksyminen ehdottomasti oikeana, sekä tunnustus, että oikea velvollisuutemme on olla Jumalan tahdolle perin pohjin ja sydämestä alamaiset. Omatunto tarvitsee sen tähden juuri sellaista opetusta, jonka Jumalan sana voi antaa, ja kehittyneen uuden luomuksen on sen tähden omattava ”terveen järjen henki”; hänen vakaumuksensa oikeasta ja väärästä on kehitettävä ja valistettava, mikäli hän kasvaa armossa ja tiedossa ja rakkauden hengessä. Omantunnon totteleminen on sen tekemistä, minkä kukin uskoo, että Herra tahtoisi hänen tekevän; ja hän ei saa olla liian pikainen tekemään johtopäätöksiä tästä asiasta, vaan hänen on huolellisesti harkittava Jumalan sanan todistusta ja tehtävä sen mukaisesti. On ihmisiä, jotka sallivat pelon ja orjuuden hallita omaantuntoansa ja tehdä tyhjäksi sen ominaisuuden olla totisena opastajana. Sopiva menettelytapa Herran kansalle on, että he johtavat omaantuntoansa, se on, että he johtavat vakaumuksensa oikeaan ja väärään nähden Kultaisen Säännön mukaisesti ja kaiken sen opetuksen mukaan, jonka Raamattu antaa.

Kuohilaat, neitseet, naimattomuus

Sukupuolisuhteita koskevat kysymykset ovat niitä, jotka varmasti aiheuttavat uudelle luomukselle melkoisesti päänvaivaa, minkä vuoksi niitä ei voi jättää tässä huomiotta. Ne, jotka ovat hengestä siinneet hengellisiin iloihin ja siunauksiin, seurusteluun ja yhteyteen, käsittävät vaistomaisesti, ettei aistillinen ja lihallinen yhteys ole henkisesti kohottavaa, vaan että sen taipumus on pikemminkin päinvastainen. Kaikkien Herralle vihkiytyneiden naimattomien olisi hyvin perusteellisesti harkittava tätä asiaa, ennen kuin he tekevät avioliittosopimuksen ja ottavat sen edesvastuun päälleen. Herra näytti hyväksyen viittaavan naimattomaan säätyyn, kun hän sanoi, ”on niitä, jotka syntymästään, äitinsä kohdusta saakka, ovat avioon kelpaamattomia, ja on niitä, jotka ihmiset ovat tehneet avioon kelpaamattomiksi, ja niitä, jotka taivasten valtakunnan tähden ovat tehneet itsensä avioon kelpaamattomiksi.” (Matt. 19:12) Toisin sanoen, käyttämällä tahtoaan toiset ovat Herralle vihkiytymisensä jälkeen päättäneet olla naimisiin menemättä tahtoen säilyttää neitseellisyytensä elämällä naimattomina. Herra itse oli yksi niitä, ja hän on varmaan ylhäisin esikuvamme, jonka jälkiä meidän kaikessa tulisi mahdollisimman tarkasti seurata. Apostoli kiinnittää huomiomme tähän asiaan sanoen:

”Mutta neitsyistä [mies ja naispuolisista] minulla ei ole Herran käskyä, vaan minä sanon ajatukseni niinkuin se, joka on Herralta saanut sen laupeuden, että hän on luotettava. Olen siis sitä mieltä, että nykyisen ahdingon tähden [se on, nykyisessä tilassa; toisaalta oma epätäydellisyytemme ja toisten epätäydellisyys, ja toisaalta erityiset velvollisuudet, oikeudet ja tilaisuudet, jotka kuuluvat niille, jotka kokonaan ovat vihkiytyneet Herralle], jokaisen on hyvä pysyä entisellään [pysyä siinä tilassa, missä totuus on hänet saavuttanut, joko avioliitossa tai yksin ollen]. Jos olet sidottu vaimoon, älä pyydä eroa; jos et ole sidottu vaimoon, älä pyydäkään itsellesi vaimoa. Mutta jos menetkin naimisiin, et syntiä tee; ja jos neitsyt [nainen] menee naimisiin, ei hänkään tee syntiä.”

”Mutta ne, jotka noin tekevät [ovat naimisissa], joutuvat kärsimään ruumiillista vaivaa, ja minä säästäisin teitä mielelläni siitä. Mutta sen sanon veljet: aika on lyhyt; olkoot sen tähden nekin, joilla on vaimot, tästedes niinkuin ei heillä olisikaan [välittäen maallisista suhteista mahdollisimman vähän, ja tavoitellen etenkin taivaallisia asioita], ja ne, jotka itkevät [joilla on maallisia murheita], niinkuin eivät itkisi [koettaen unohtaa maallisen kohtalon koettelemukset ja pettymykset ja vaikeudet, iloiten ja riemuiten paremmista lupauksista, jotka ovat meidän tulevaisuudessa] ja ne, jotka iloitsevat [maallisesta menestyksestä], niinkuin eivät iloitsisi, [koska heidän ilonsa hengellisistä asioista kokonaan himmentää kaikki maalliset riemunlähteet] ja ne, jotka jotain ostavat, niinkuin eivät saisi sitä pitää [ollen kiinnittämättä mieltään maallisiin asioihin]; ja olkoot ne, jotka tätä maailmaa käyttävät, niinkuin eivät sitä käyttäisi [käyttävät kohtuutta katsoen, että uuden luomuksen harrastukset vaikuttavat kaikkiin elämän asioihin]; sillä tämän maailman meno katoaa, [meidän on uusina luomuksina eletävä sopusuunnassa uusien toiveidemme kanssa, emmekä alituisesti saa tehdä järjestelyjä lihaamme varten, vaan meidän on mieluummin, mihin hintaan hyvänensä, lujitettava kutsuamme ja valintaamme, ja siten tultava Herramme kanssaperillisiksi tulevassa ihanassa taloudessa ja tulevassa maailmassa].”

Soisin, ettei teillä olisi huolia [maallisista asioista, ja siitä johtuu, että paitsi edellisiä neuvojani mielenliikutusten muutokseen ja mielen uudistukseen nähden, nyt kiinnitän huomionne muutamiin kieltämättömiin tosiasioihin]. Naimaton [Herralle täysin vihkiytynyt] mies huolehtii sitä, mikä on Herran omaa, kuinka olisi Herralle mieliksi; mutta nainut huolehtii maailmallisia, kuinka olisi vaimolleen mieliksi. [Hän huomaa olevansa alituisessa rikkoutumisen vaarassa mielenliikutuksiinsa ja uskollisuuteensa nähden ja hänen täytyy alituisesti olla varuillansa, etteivät maalliset taipumukset niele koko hänen aikaansa ja rakkauttaan ja harrastustaan, siten loukaten Herran kanssa tehtyä liittoa; totuuden harrastusten on kohottauduttava kaiken muun yli, jos hän tahtoo olla voittava seuraaja ja taivaan valtakunnan kanssaperillinen.] Ja on [samanlainen] erotus vaimon ja neitsyen välillä; naimaton [täysin Herralle pyhitetty] huolehtii siitä, mikä on Herran omaa, että olisi pyhä sekä ruumiin että hengen puolesta; mutta naimisissa oleva huolehtii maailmallisia, kuinka olisi mieliksi miehelleen.”

”Tämän sanon teidän omaksi hyödyksenne [en saattaakseen teitä pakon alle tai lisätäkseni kuormianne, vaan että te, jotka olette naimattomat, ajattelisitte huolellisesti asiaa ja ottaisitte huomioon, mitä hengellisiä harrastuksia ja oikeuksia te menemällä naimisiin kadottaisitte], en heittäkseni kytkyttä kaulaanne [estääkseni vapauttanne, vaan sitä varten, mikä on suotuisinta teille uusina luomuksina], että eläisitte säädyllyisesti ja häiriytymättä pysyisitte Herrassa. Mutta jos joku [sen kautta, että aikoo jäädä naimattomaksi] luulee menettelevänsä sopimattomasti tyttärtään [neitsyttä, naisystävää, kohtaan, jolle hän oli ahtanut aihetta otaksua, että hän menisi naimisiin hänen kanssaan] kohtaan jättämällä hänet naimattomaksi ohi naimiään [jos häneltä sen syyn johdosta on mennyt ohi muita tilaisuuksia mennä naimisiin] ja jos siis niin pitää tapahtua [jos hän tarvitsee kumppania, suojelijaa tai tukea], niin tehkoon [mies] niinkuin tahtoo [menkööt naimisiin tai olkoot menemättä]; ei hän syntiä tee; menkööt naimisiin [jos asian vaatimat syyt näyttävät näin ollen suoranaisilta]. Joka taas pysyy sydämessään lujana, eikä ole minkään pakon alainen, vaan on oman tahtonsa määrättävänä [harjoittaakseen itsensä hillitsemistä ja elääkseen naimattomana, jotta voisi kokonaisemmin jättäytyä Herralle ja hänen palvelukseensa] ja on sydämessään päättänyt pitää tyttärensä [oman neitseellisyytensä eli puhtautensa] naimattomana, hän tekee hyvin. Siis joka naittaa tyttärensä [uhraa neitseellisyytensä menemällä naimisiin] tekee hyvin, ja joka ei naita, tekee paremmin.”

”Vaimo on sidottu mieheensä niin kauan kuin mies elää, mutta jos mies kuolee, on hän vapaa menemään naimisiin kenen kanssa tahtoo, kunhan se vain tapahtuu Herrassa. Mutta hän on onnellisempi, minun luullakseni, jos pysyy entisellään; ja minä luulen, että minullakin on Jumalan henki [Herran mieli tämän asian suhteen. En puhu tästä täydellä vallalla eli suoranaisesti hengen elähdyttämänä, vaan oman vakaumukseni eli oman arvosteluni mukaan Jumalan tahtoon nähden].” — 1 Kor. 7:25-40

Vihkimisen jälkeen on liian myöhäistä kenenkään itse puolestansa päättää, tahtooko hän elää selibaatissa (aviottomuudessa) vai ei. Apostoli huomauttaa tästä mitä selvimmin selittäen, ettei miehellä ole yksin valtaa ruumiinsa yli eikä myöskään yksin vaimolla, vaan että kumpikin heistä on avioliitossa antautunut toiselleen siinä määrin, että avioliittoon kuuluvien kohtuullisten ja järkevien velvollisuuksien kieltäminen olisi väärin ja avioliittosopimuksen loukkaamista. Apostoli puhuu sellaisesta menettelytavasta ikään kuin se olisi

toisen pettämistä. (1 Kor. 7:5) Sellaisia asioita on ajateltava ennen naimisiin menoa. Ei ole oikein, että jompikumpi koettaa sitoa toista, tai että he yhdessä juhlallisesti lupautuisivat elämään aviottomasti aviosäädystä ollessaan. Kohtuus tässä tapauksessa, niin kuin kaikissa muissakin maallisissa asioissa, olkoon laki vaikutin, jonka kautta uusi luonto saattaa pyrkiä säilyttämään voiton lihan yli¹ ja saattaa itse sydämen ajatukset alamaisuuteen Herralle. Mitä ehdottomaan pidättäytymiseen tulee, niin suotava kuin se olisikin, apostoli huomauttaa, ettei toinen saa pakottaa toista siihen, jottei se tulisi ansaksi ja kiusaukseksi loukkaamaan aviovelvollisuuksia. Hän sanoo:

”Täyttäköön mies velvollisuutensa vaimoan kohtaan [mitä vaimo järkevästi, luonnollisesti ja oikeudella vaatii], ja samoin vaimokin miestänsä kohtaan. Vaimon ruumis ei ole hänen omassa, vaan hänen miehensä vallassa; samoin ei miehenkään ruumis ole hänen omassa, vaan vaimon vallassa. Älkää vetäytykö pois toisistanne, paitsi ehkä keskinäisestä sopimuksesta joksikin ajaksi, niin että olisitte vapaat rukoukseen ja sitten taas tulisitte yhteen, ettei saatana teitä kiusaisi teidän hillittömyytenne tähden. Mutta tämän minä sanon myönnötyksenä, en käskynä. Soisin kaikkien ihmisten olevan niinkuin minäkin; mutta kullakin on oma lahjansa Jumalalta, yhdellä yksi, toisella toinen. Naimattomille ja leskille minä taas sanon: heille on hyvä jos pysyvät sellaisina kuin minäkin; mutta jos eivät voi itseään hillitä, niin menköt naimisiin; sillä parempi on naida kuin palaa [olla hillittömän intohimon kuluttamana, joka estäisi heidän yhteyttään Herran kanssa ja näyttäisi olevan paulana heille].” — 1 Kor. 7:3-9

”Kunhan se vain tapahtuu Herrassa”

Kuinka järkevät, kuinka viisaat ovatkaan Herran määräykset — kuinka hyödylliset ne ovatkaan niille, joilla on korvat kuulla niitä ja totella niiden neuvoja! Se, että Herran kansan on mentävä naimisiin ”ainoastaan Herrassa”, saattaa alussa näyttää rajoitukselta, esteeltä, pakolta: mutta ei; se ei ole muuta kuin neuvo. Jokainen, joka seuraa neuvoa, huomaa lopulta, että hän on tullut siunatuksi sen kautta, ja jokainen, joka ei välitä neuvosta, saa ylipäänsä myöhemmin vaikeiden kokemusten kautta oppia ymmärtämään menettelytapansa tyhmyyden.

Ei mikään sopimus eli järjestely, joka kuuluu nykyisen elämän olosuhteisiin, ole niin tärkeä kuin avioliittosopimus. Kuitenkin näyttävät ihmiset, joiden mieli on melkoisen hyvässä tasapainossa, käsittelevän sitä kevytmielisellä ja pintapuolisella tavalla. Toiset vanhemmat näyttävät huolellisemmin ja tervejärkisemmin ajattelevan maatalon ostamista, karjansa, lampaidensa, hevostensa, koiriensa ja sikojensa hoitoa, kuin miten he ajattelevat osallisuuttaan ihmiskunnan lisääntymisessä. On vaikea käsittää sellaista mielettömyyttä, ellei otaksu heidän pitävän avioliittoa jonkunlaisena arpapelinä, jota sattuma johtaa järjen sijasta, tai että pitävät Jumalaa jokaisen yksityisen ihmiskunnan jäsenen luojana, eivätkä siten huomaa, että Jumalan täydellinen työ, mitä sukukuntaamme tulee, oli täytetty ensimmäisessä ihmisparissa, jolle hän antoi lisääntymiskyvyn, joka perinnön kautta siirtyi heidän jälkeläisilleen. Oikea mielipide ihmisluonnosta on, että se on korkein muoto eläinolentoja ja että Luoja on antanut sille, niin kuin toisillekin, voiman tuottaa oman lajinsa mukaisia olentoja. Tältä näkökannalta katsottuna selviää heti, ettei Jumala

¹ Juutalainen rajoitus (3 Moos. 20:18; 15:25).

ole kenenkään nykyään elävän ihmisperheen jäsenen suoranainen luoja, ja että näitä eri heikkouden, epätäydellisyyden ja velttouden lajeja, josta sukukunta kärsii, ei oikeudella voida laskea epätäydellisyydeksi hänen töissään, vaan se on luettava sukumme syntiinlankeemuksen syyksi ja synnin luonnollisiin seurauksiin, jotka yhä enemmän suuntautuvat alaspäin epätäydellisyyteen, alennukseen ja kuolemaan.

Myös luonnollisen miehen ja naisen tulisi huolellisesti punnita kysymystä avioliittoon menemisestä, jotta he voisivat puolestaan mahdollisimman paljon olla vastapainona hävittäville, alentaville vaikutuksille, jotka vaikuttavat sukukuntaan. Heidän pitäisi selvästi käsittää lakien tärkeys sukulaisuudesta; että on kartettava avioliittoja niiden kesken, jotka ovat läheistä sukua toisilleen. Sellaiset määräykset olivat alussa tarpeettomat, kun Aadamin pojat ja tyttäret menivät keskenään avioliittoon esteettömästi ja ilman vahinkoa, koska niin kauan kun sukukunta vielä oli melkein täydellinen, mitään mainittavimpia heikkouksia sen johdosta ei siirtynyt lapsille; mutta nyt, kun sukukunta on niin siveellisesti turmeltunut ja kun ei ainoastaan tauteja, vaan myös henkisiä ominaisuuksia ja piirteitä sekä psyykkisiä sairauksia kulkee perheissä perintönä, on viisasta – niin, onpa enemmänkin, on oikeudenmukainen velvollisuus niitä lapsia kohtaan, joille mahdollisesti annetaan olemassaolo – ettei ainoastaan karteta läheistä sukulaisuutta, joka saataisi voimistaa henkisiä ja ruumiillisia erityispiirteitä, vaan heidän pitäisi sen lisäksi, mikäli mahdollista, pitää sopivana valita sellainen puoliso, jolla on erilainen luonteenlaatu kuin heillä itsellään. Luonto näyttää jossain määrin olevan avuksi tässä asiassa, joten aivan vaaleaveriset tai aivan tummaveriset henkilöt tavallisesti ja luonnostaan mieluummin valitsevat elämäntoveriksi päinvastaista laatua olevan henkilön.

Mutta kun nämä säännöt, jotka jo kuuluvat luonnolliselle ihmiselle, sopisivat uudelle luomukselle, jos hän tulisi siihen päätökseen, että olisi viisainta ja joka suhteessa parasta hänelle mennä naimisiin, tulee siihen vielä lisäksi apostoli Paavalin kehoitus ohjaamaan uutta luomusta toveriin nähden lihan mukaan – hänen on valittava ”Herrassa.” Silloin hän saisi toverin niin hyvin hengellisissä kuin luonnollisissa asioissa. Jotkut saattaisivat mahdollisesti väittää, että jos läheinen sukulaisuus lihan mukaan kehittäisi lapsissa äärimmäisyyksiä, saattaisi läheinen sukulaisuus hengenkin mukaan osoittautua turmiolliseksi – olla omiaan kehittämään haavemielisiä lapsia siveellisessä ja uskonnollisessa suhteessa. Me vastaamme, Ei: samassa määrin kuin uusi mieli on voittanut alaa, sen vaikutus on päinvastainen lihan haavemielisyydelle. Apostoli selittää, että ”meillä on Kristuksen mieli”, ”terveen järjen henki”; me katselemme asioita Kristuksen näkökannalta. Uusi luomus – vaikkakin vielä epätäydellinen lihassa – on sinnyt hänen hengestään, ja henki johtaa sitä sanan kautta ymmärtämään Jumalan mielen kaikkiin asioihin nähden.

On totta, että uuden mielen täytyy harjoittaa itseänsä kuolevaisen ruumiin ja sen epätäydellisen ajattelemisvälikappaleen kautta; mutta siitä huolimatta, vaikka lihan epätäydellisyydet jossain määrin peittävät uutta mieltä ja vääntävät sitä suuresta ja kauniista sopusoinnustaan, on tahto voimakkaampi ja vaikuttaa enemmän tai vähemmän lihaan, jonka se muovailee ja muodostelee ja jota se johtaa ja jonka se muuttaa vähitellen, jotta kuka tahansa, joka vastaanottaa Kristuksen mielen, tulee samassa määrässä raittiimaksi ja ajatuksiltaan yhä tervejärkisemmäksi kaikkiin elämän asioihin ja harrastuksiin nähden. Se ei merkitse, että maailma arvosteleo häntä entistään viisaammaksi, mutta se

merkitsee, että hän todellisuudessa on viisaampi, ja se, ettei maailma kykene näkemään hänen enenevää viisauttaan, perustuu siihen, että maailma on sokea, epäviisas, eikä omaa Kristuksen mieltä, vaan näkee asiat ja tapahtumat turmeltuneelta ja itsekkäältä näkökannalta. Viisaus, jota tarvitsemme, on se, joka tulee ylhäältä, joka, kuten apostoli selittää, tekee meidät puhtaammiksi, rauhaisemmiksi, laupiaammiksi ja ystävällisemmiksi veljille, perheelle ja sukukunnalle ylipäänsä, niin, vieläpä järjettömälle luomakunnallekin. Tämän maailman viisaus on sitä vastoin, niin kuin apostoli selittää, maailmallinen, aistillinen, perkeleellinen. Tätä ei saa ymmärtää niin kuin kaikki maailmalliset miehet ja naiset olisivat aistillisia ja perkeleellisiä, vaan niin, että maailmallisen viisauden yleinen riento kulkee siihen suuntaan, ja että ihmiskunta, vaikka onkin sokaistu, ponnistelee itsekkyyden lakeja vastaan, joilla se on sidottu, vaikka se alituisesti koettaa salata näitä kahleita sekä itseltään että toisilta.

Sanan ”Herrassa” on ymmärrettävä ilmaisevan paljon enemmän kuin pelkkää nimelistä uskoa Herraan, paljon enempiä kuin pelkkää jäsenyyttä nimiseurakunnassa. Maailmallismieliset ihmiset menkööt naimisiin maailmallismielisten kanssa, nimiseurakunnan jäsenet menkööt naimisiin nimiseurakuntalaisten kanssa, ja vanhurskautetut uskovaiset, jotka turvaavat Kristuksen kalliiseen vereen, voivat ottaa puolisoiksi vanhurskautettuja tovereita, mutta niiden, jotka ovat ottaneet täydellisen pyhityksen askeleen (vihkiytyneet) ja tulleet Kristuksen ruumiin, uuden luomuksen, jäseniksi, uudesti sinneiksi, on mentävä naimisiin ainoastaan oman lajinsa kanssa, ainoastaan uusien luomuksien kanssa, ainoastaan sellaisten kanssa, jotka ovat ”Herrassa”, Kristusruumiin hyväksytyjen jäsenten kanssa, jotka ovat hänen pyhyytensä hengestä osalliset. Kunkin on, niin kuin jo olemme osoittaneet, sen lisäksi katsottava, että sopiva yhdysside sukupuolten välillä säilyy. Naisen on katsottava, että hän ottaa aviomihekkeseen ainoastaan sellaisen miehen ”Herrassa”, johon hän voi katsoa ylös siveellisessä, henkisessä ja hengellisessä suhteessa perheen päänä, sellaisen, jota hän voi ”kunnioittaa.” Miehen on katsottava, että hän nai sellaisen sisaren ”Herrassa”, joka olisi, niin paljon kuin hän kykenee arvostelevaan, todellinen apulainen, puhdasmielinen, hellä, lempeä ja auttavainen, ei häntä ylevämpi, ja joka luonnollisesti olisi pakotettu katsomaan ylös ja antamaa arvoa miehelleen perheen sopivana päänä. Uuden luomuksen jäsenten, joilla on terveen järjen henki, tulisi ottaa huomioon kaikki nämä avioliittoelämän säännöt, kuinka sitten maailman lapset arvostelevatkin niitä, ne, joita ei Herran henki johda, vaan jotka ovat halukkaat kulkemaan omia teitään omien päähänpistojensa ja mielikuvitustensa johtamina, tai jotka antavat toinen toistensa viekkauksen houkutella itseään. Jos epäilyksiä herää, anna niiden jäädä varmalle puolelle; odota kunnes ne ovat hälvenneet!

Tätä vastaan voitaneen väittää, että jos avioliittoja katsottaisiin sellaiselta erityiseltä näkökannalta, vähentyisi avioliittojen lukumäärä. Me vastaamme, että mahdollisesti on niin; mutta suuri osa niistä, jotka nyt ovat naimisissa, ja erityisesti ne, jotka Herran armosta ovat tulleet selvempään ymmärrykseen sukulaisuudestaan Herraan uusina luomuksina ja suurempaan tietoon hänen neuvoistaan sekä heidän hengellisen kehityksensä hyväksi lihaa koskevissa asioissa, eivät nyt menisi naimisiin sillä tavalla kuin ovat menneet — he ovat nyt viisaammat. Monen maallismielisen suhteen näyttää täydellisen avioeron mahdollisuus maallisten tuomioistuinten ja tapojen kautta tekevän heidät

vähemmän tarkoiksi ja huolellisiksi avioliittoon nähden. Mutta uuden luomuksen on muistettava, että sen avioliittosopimus on samanlainen kuin Herran ja seurakunnan välinen – ainainen; ettei mikään maallinen oikeus kumoa sitä siihen määrin, että toiseen avioliittoon meneminen olisi sallittu, paitsi tuossa ainoassa erikoistapauksessa. (Matt. 19:9) Herran kansalle, ”Herrassa”, on avioliitto sen tähden hyvin tärkeä sopimus, joka on tehtävä ainoastaan hartaan, järkevän tutkistelun ja harkinnan jälkeen huomioon ottamalla jokainen asiaa koskeva piirre, niin pitkälle kuin niitä saattaa huomata.

Uusilla luomuksilla on toinenkin varmuus tässä asiassa. Yhtäpitävästi Herralle tehdyn liittonsa kanssa he ovat luopuneet omasta tahdostaan ja sen sijaan omaksuneet Pään, Herran tahdon, ja jos tämä on heidän mielensä tila – vilpitön halu tietää, mikä on Kristuksen tahto 1) sen suhteen tulisiko heidän ollenkaan mennä naimisiin ja 2) Herran vaalin suhteen heidän puolestaan, jättävät he käytettyään kaiken ymmärryksensä ja arvostelukykyänsä koko asian Herralle ja rukoilevat, että hän valvoo asiain kulkua viisautensa mukaisesti, sekä ovat sydämessään tyytyväisiä minnepäin Jumalan kaitselmuksen johto kääntäneekin asiat sen jälkeen, joko suotuisiksi tai päinvastaiseksi sille, minkä he olivat parhaan arvostelunsa mukaan hyväksyneet. Siten, eikä millään muulla tavoin, voi Herran kansa olla varma siitä, että sillä on oikea suunta. Kuinka tärkeää onkaan yllä olevaan nähden, että uusilla luomuksilla olisi Herran sanan määräykset selvästi muistissa, että heillä on totuuden päätarkoitus ja että he alituisesti säilyttävät muistissa sen tosiasian, että he ovat uusia luomuksia, jotka eivät elä maailman tavoin ainoastaan iloitakseen tästä elämästä, ainoastaan kasvattaakseen perheitä lihan mukaan, vaan että heidän korkein aikomuksensa, tarkoituksensa ja pyrkimyksensä on hengen mukaan vaeltaminen ja Herran käskyjen seuraaminen kaikissa asioissa, sekä maallisissa että hengellisissä. Heidän on myös aina muistettava se tosiseikka, että he ovat pyhitetyt Herralle, kuolleet Kristuksen kanssa maailmalle ja että heidän päätarkoituksensa ja maalinsa tästä lähtien on nykyisen elämän ja maallisten astiain käyttäminen mahdollisimman parhaalla tavalla uuden luomuksen parhaaksi ja sen yleisessä työssä, palvella ja kirkastaa Herraa, sekä rakentaa itseään ja toisia, joilla on sama kallis usko hengellisissä asioissa. Kuinka tärkeää onkaan, että naineet ja naimattomat sekä ne, jotka aikovat mennä naimisiin, muistavat, että heidän kaikkensa on pantu alttarille, ja että heidän voittonsa sekä luvattujen ihanain asiain saavuttaminen voitetaan ainoastaan uhrin kulumisen kautta, ja vielä että kaikki nykyisen elämän asiat ovat, niin paljon kuin mahdollista, järjestettävä sellaisella tavalla, joka parhaiten koituu heidän itsensä ja veljien hengelliseksi hyväksi, sekä Päämme kunniaksi!